

SKRAISTĖ

kai nieko nebelieka
kai nieks daugiau tavęs nežaboja
tai apakintai akimirkai
prabėgus
jos virtuvinis peilis
žybsi tavo rankoje
žybsi jos širdyje
prasideda naujas gyvenimas
sukyla senos baimės
išleki pro duris
permirkęs krauju
visa pernelyg ryšku
tvieskia šviesos
nėra kur dėtis

R A N D A S

belaikės akimirkos
randas
iššaukė įnirši
peilį, sviestą į
Lilit*
viena pusė
jo ašmenų sminga
į mano kairiosios
mažylį
kita pusė
nukrenta ant stalo
laikas prasideda netikėtu
skausmu
žaidos burna laisto
raminantį kraują
ant medžio

*Anot kai kurių okultinių teorijų, kuriomis, beje, rašydamas „Prarastą rojų“ rėmėsi ir Johnas Miltonas, Lilit buvo rojaus gyvatė, pirmoji Adomo žmona, po to atkeršijusi jam įsiūlydama Ievai obuolį. Viduramžių žydų tautosakoje Lilit tampa pikta demone, kuri kiekvieno mėnesio pabaigoje užnuodija šulinių vandenį savo netyru mėnesinių krauju.

K A I P Š A L T A

šaltis persmelkia geležies lakštus
todėl nakčia rašau
ant popieriaus kurį jinai kadais vilkėjo
mūsų vestuvių dieną
žengdama liepsnojančiais laiptais
– nakčia rašau savo meilei –

SKRAISTĖ

Vienutėje jis skaičiavo širdies dūžius
bet išsigando kad šie gali sustoti
klausėsi sutrūkinėjusių vamzdžių
po šikduobe grindyse
galiausiai skaitė vieną tų Biblijų kokias ten dalija
bet savo religijos knygoje nerado
nebent tai būtų buvus telefonų knyga
tad jis išgyveno skaičiuodamas
raides kablelius taškus.